

(๒๒)

คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลรัฐธรรมนูญ

คำสั่งที่ ๑/๒๕๕๔

เรื่องพิจารณาที่ ต. ๑๗/๒๕๕๓

วันที่ ๕ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๕๔

เรื่อง ว่าที่ร้อยตรี กฤตยชญ์ กลับมานุรักษ์ ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๒ กรณีพระราชบัญญัติสภาตำบล และองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๖ มาตรา ๕๗ และมาตรา ๖๔ วรรคท้าย ขัดหรือแย้ง ต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๓ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ หรือไม่

ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบสรุปได้ว่า ว่าที่ร้อยตรี กฤตยชญ์ กลับมานุรักษ์ (ผู้ร้อง) ยื่นคำร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่า เมื่อครั้งผู้ร้องดำรงตำแหน่งปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาด อำเภอชุมพวง จังหวัดนครราชสีมา ได้ปฏิบัติหน้าที่นายกององค์การบริหาร ส่วนตำบลท่าลาด ตั้งแต่วันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๔๗ ถึงวันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๔๘ เนื่องจาก ในช่วงเวลาดังกล่าวไม่มีผู้ดำรงตำแหน่งนายกององค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาด และผู้ร้องได้เบิกเงิน ค่าตอบแทนในการปฏิบัติหน้าที่นายกององค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาด ตามพระราชบัญญัติสภาตำบล และองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๖ มาตรา ๖๔ วรรคท้าย ประกอบมาตรา ๘๕ (๓) และ มาตรา ๘๖ และระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยเงินค่าตอบแทนประธานกรรมการบริหาร สมาชิก สภาองค์การบริหารส่วนตำบล เลขานุการสภาองค์การบริหารส่วนตำบล กรรมการบริหาร และ เลขานุการคณะกรรมการบริหาร พ.ศ. ๒๕๓๘ และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๔ ประกอบกับแนวทางข้อหาหรือของคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง แต่งตั้งและได้รับค่าตอบแทน

- ๒ -

ในตำแหน่งเลขานุการคณะผู้บริหารขององค์การบริหารส่วนตำบล เรืองเสรีที่ ๗๓๗/๒๕๔๖ และหนังสือของกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ที่ มท ๐๘๐๔/ว ๑๓๕๗ ลงวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๖ เป็นแนวทางปฏิบัติตั้งแต่วันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๔๗ ถึงเดือนธันวาคม ๒๕๔๗ แต่ได้งดเบิกเงินค่าตอบแทนดังกล่าวในเดือนมกราคม ๒๕๔๘ เนื่องจากมีระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยเงินค่าตอบแทนนายกองตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ ออกมาใหม่แตกต่างจากระเบียบเดิม

กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น (ผู้ถูกร้องที่ ๒) ได้มีหนังสือ ที่ มท ๐๘๐๔.๓/๑๐๕๑๘ ลงวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ ตอบข้อหารือจังหวัดนครราชสีมา (ผู้ถูกร้องที่ ๓) ว่าการที่ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลปฏิบัติหน้าที่นายกองตำบลเท่าที่จำเป็นและเป็นการชั่วคราวตามพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ มาตรา ๖๔ วรรคท้าย ไม่มีสิทธิได้รับค่าตอบแทนตำแหน่งนายกองตำบล ซึ่งเป็นการตอบตามแนวทางของกระทรวงมหาดไทย (ผู้ถูกร้องที่ ๑) ตามหนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท ๐๓๑๓.๑/ว ๒๕๓๘ ลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๒ ซึ่งตอบข้อหารือจังหวัดสมุทรปราการ เกี่ยวกับการจ่ายเงินค่าป่วยการรายเดือนและค่าป่วยการประจำตำแหน่ง กรณีปลัดเทศบาลปฏิบัติหน้าที่นายกเทศมนตรีสมุทรปราการในระหว่างที่ไม่มีลักษณะเทศมนตรี ประกอบกับหนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท ๐๓๑๓.๑/๑๒๕๔๗ ลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๒ ถึงผู้ว่าราชการจังหวัดสมุทรปราการ โดยกระทรวงมหาดไทยได้ตอบข้อหารือในประเด็นที่ไม่มีลักษณะเทศมนตรี ซึ่งแตกต่างจากบทบัญญัติ มาตรา ๖๔ วรรคท้าย แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗

ต่อมาผู้ร้องได้โอน (ย้าย) ไปรับราชการที่องค์การบริหารส่วนตำบลด่านคล้า อำเภอโนนสูง จังหวัดนครราชสีมา ในระหว่างนั้นองค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาด (ผู้ถูกร้องที่ ๔) ได้มีหนังสือที่ นม ๗๗๓๐๑/๑๐๔๔ ลงวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๔๘ ให้ผู้ร้องชี้แจงเรื่องการเบิกเงินค่าตอบแทนนายกองตำบลท่าลาด ผู้ร้องมีหนังสือลงวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ ถึงผู้ถูกร้องที่ ๔ แต่ผู้ถูกร้องที่ ๔ ไม่ได้แจ้งผลในเรื่องดังกล่าวให้ผู้ร้องทราบแต่อย่างใด หลังจากนั้นประมาณเดือน กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ ผู้ร้องได้รับการติดต่อทางโทรศัพท์จากนิติกรของผู้ถูกร้องที่ ๔ ขอให้ผู้ร้องนำเงินที่ได้เบิกในระหว่างปฏิบัติหน้าที่นายกองตำบลท่าลาดคืน และผู้ร้องได้นำเงินไปคืนผู้ถูกร้องที่ ๔ เมื่อวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๕๑ ต่อมาเมื่อวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๕๑ ผู้ถูกร้อง

ได้รับทราบจากนิตินิรขององค์การบริหารส่วนตำบลหมื่นไวย จังหวัดนครราชสีมา (ผู้ถูกร้องที่ ๕) ซึ่งเป็นต้นสังกัดปัจจุบันของผู้ร้องว่า ผู้ถูกร้องที่ ๓ ได้แจ้งให้ผู้ถูกร้องที่ ๔ ร้องทุกข์กล่าวโทษผู้ร้อง ต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอชุมพวง จังหวัดนครราชสีมา ในกรณีไม่ยอมคืนเงิน ค่าตอบแทนที่ได้เบิกจ่ายไป และผู้ถูกร้องที่ ๕ ได้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง แก่ผู้ร้อง โดยผู้ร้องเห็นว่ากรณีที่ผู้ถูกร้องที่ ๓ ได้นำหนังสือของผู้ถูกร้องที่ ๒ ที่ มท ๐๘๐๔.๓/ ๑๐๕๑๘ ลงวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ ซึ่งได้ตอบข้อหารือตามแนวทางของผู้ถูกร้องที่ ๑ ที่ มท ๐๓๑๓.๑/ว ๒๕๓๘ ลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๒ ที่กำหนดให้นำกรณีปลัดเทศบาล นครสมุทรปราการปฏิบัติหน้าที่นายกเทศมนตรีเทศบาลนครสมุทรปราการ ในระหว่างที่ไม่มี คณะเทศมนตรี ตามมาตรา ๔๕ วรรคท้าย แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๕๖ และที่แก้ไข เพิ่มเติม ไม่มีสิทธิที่จะได้รับเงินค่าป่วยการรายเดือนและเงินค่าป่วยการประจำตำแหน่งนายกเทศมนตรี มาเป็นแนวทางปฏิบัติอันทำให้ผู้ร้องถูกผู้ถูกร้องที่ ๓ สั่งให้ผู้ถูกร้องที่ ๔ ละเมิดสิทธิโดยการดำเนิน คดีอาญาและดำเนินการทางแพ่ง พร้อมทั้งให้ผู้ถูกร้องที่ ๕ ซึ่งเป็นต้นสังกัดปัจจุบันของผู้ร้อง ตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงต่อผู้ร้อง เป็นเหตุให้ผู้ร้องไม่ได้รับการพิจารณา เลื่อนขั้นเงินเดือนและประโยชน์ตอบแทนอย่างอื่นเป็นกรณีพิเศษ ผู้ร้องจึงได้นำคดีไปฟ้องต่อ ศาลปกครอง

การกระทำของผู้ถูกร้องที่ ๑ ถึงที่ ๕ เป็นการปฏิบัติหน้าที่ไม่เป็นไปตามหลักนิติธรรมตาม รัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ วรรคสอง และการใช้อำนาจของผู้ถูกร้องที่ ๑ ถึงที่ ๕ โดยการตีความและ บังคับใช้กฎหมายคือ พระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ อันเป็น การจำกัดสิทธิของผู้ร้องตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ และมาตรา ๒๘ ซึ่งจะกระทำมิได้ และการที่ผู้ร้องปฏิบัติหน้าที่นายกองค์การบริหารส่วนตำบล ตามมาตรา ๖๔ วรรคท้าย กับปฏิบัติ หน้าที่เลขานุการสภาองค์การบริหารส่วนตำบล ตามมาตรา ๕๗ แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและ องค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ ซึ่งเป็นการปฏิบัติหน้าที่ภายใต้บทบัญญัติของกฎหมาย ฉบับเดียวกันย่อมได้รับสิทธิเสมอกันในกฎหมายและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน ตามมาตรา ๓๐ แห่งรัฐธรรมนูญ

- ๔ -

ผู้ร้องได้ฟ้องคดีที่มีการละเมิดสิทธิและการกระทำที่ขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ และมาตรา ๓๐ ต่อศาลปกครองนครราชสีมา โดยศาลปกครองนครราชสีมา ได้มีคำสั่งไม่รับคำฟ้องของผู้ร้องไว้พิจารณาและสั่งจำหน่ายคดี และผู้ร้องได้อุทธรณ์คำสั่งของศาลปกครองนครราชสีมาต่อศาลปกครองสูงสุด ตามคำร้องที่ ๒๑๘/๒๕๕๒ และศาลปกครองสูงสุด ได้มีคำสั่งที่ ๗๓๘/๒๕๕๒ ยืนตามคำสั่งของศาลปกครองนครราชสีมา ผู้ร้องไม่อาจใช้สิทธิโดยวิธีการอื่นได้แล้ว จึงได้ยื่นเรื่องต่อศาลรัฐธรรมนูญ

ผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติสภาพัฒนาการบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ มาตรา ๖๔ วรรคท้าย ที่ให้ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลปฏิบัติหน้าที่ของนายกองค์การบริหารส่วนตำบล ในระหว่างที่ไม่มีนายกองค์การบริหารส่วนตำบล แล้วไม่มีสิทธิได้รับค่าตอบแทน ในขณะที่พระราชบัญญัติสภาพัฒนาการบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ มาตรา ๕๗ บัญญัติให้ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลปฏิบัติหน้าที่เลขานุการสภาองค์การบริหารส่วนตำบล มีสิทธิได้รับค่าตอบแทน ชัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๓๐ และการใช้อำนาจของกระทรวงมหาดไทย (ผู้ถูกร้องที่ ๑) กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น (ผู้ถูกร้องที่ ๒) จังหวัดนครราชสีมา (ผู้ถูกร้องที่ ๓) องค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาด (ผู้ถูกร้องที่ ๔) และองค์การบริหารส่วนตำบลหมื่นไวย (ผู้ถูกร้องที่ ๕) ชัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๓ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ หรือไม่

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาในเบื้องต้นมีว่า คำร้องของผู้ร้องต้องด้วยหลักเกณฑ์ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๒ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัย หรือไม่

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้มีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญ เพื่อมีคำวินิจฉัยว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญได้” และวรรคสอง บัญญัติว่า “การใช้สิทธิตามวรรคหนึ่งต้องเป็นกรณีที่ไม่อาจใช้สิทธิโดยวิธีการอื่นได้แล้ว ทั้งนี้ ตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ” และข้อกำหนด

ศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาและการทำคำวินิจฉัย พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๒๑ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้มีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลเพื่อมีคำวินิจฉัยว่า บทบัญญัติแห่งกฎหมายขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญได้” และวรรคสอง กำหนดว่า “การใช้สิทธิ ตามวรรคหนึ่งต้องเป็นกรณีที่ไม้อาจใช้สิทธิโดยวิธีการอื่นได้แล้ว ทั้งนี้ตามมาตรา ๒๑๑ มาตรา ๒๔๕ (๑) และมาตรา ๒๕๗ วรรคหนึ่ง (๒) ของรัฐธรรมนูญ”

ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๒ แล้ว เห็นว่าผู้ที่จะใช้สิทธิยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญตามบทบัญญัติแห่ง กฎหมายดังกล่าวข้างต้น ต้องประกอบด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการตามที่กฎหมายกำหนดไว้ ดังนี้

(๑) ต้องเป็นบุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้อันสืบเนื่องมาจาก บทบัญญัติแห่งกฎหมาย

(๒) บุคคลนั้นต้องยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อมีคำวินิจฉัยว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้น ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ และ

(๓) ต้องเป็นกรณีที่บุคคลนั้นไม้อาจใช้สิทธิโดยวิธีการอื่นได้แล้ว

พิจารณาแล้วเห็นว่า ตามคำร้องของผู้ร้องที่ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยในประเด็นว่า พระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ มาตรา ๖๔ วรรคท้าย ที่ให้ ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลปฏิบัติหน้าที่ของนายกองค์การบริหารส่วนตำบลในระหว่างที่ไม่มี นายกองค์การบริหารส่วนตำบล แล้วไม่มีสิทธิได้รับค่าตอบแทน ขณะที่ มาตรา ๕๗ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน บัญญัติให้ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลปฏิบัติหน้าที่เลขานุการ สภาองค์การบริหารส่วนตำบลมีสิทธิได้รับค่าตอบแทน ขัดหรือแย้งต่อหลักความเสมอภาคในการบังคับใช้ กฎหมาย ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๓๐ หรือไม่ นั้น เป็นกรณีที่มีมูลเหตุมาจากข้อกล่าวอ้างที่ว่า พระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ มาตรา ๕๗ และมาตรา ๖๔ วรรคท้าย ขัดหรือแย้งกันเอง ซึ่งมีได้เป็นการขอให้ ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่าบทบัญญัติมาตรา ๕๗ และมาตรา ๖๔ แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและ องค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญมาตราใด จึงไม่ต้องด้วย หลักเกณฑ์ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๒ ประกอบข้อกำหนด

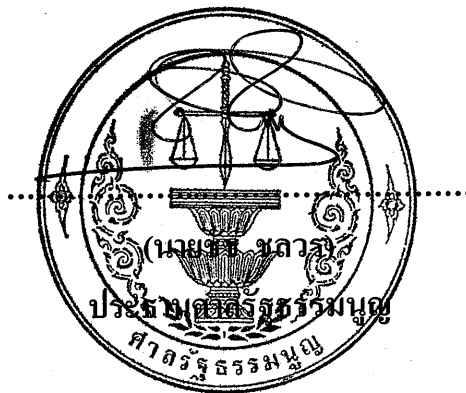

ศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาและการทำคำวินิจฉัย พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๒๑ วรรคหนึ่ง
ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัยได้

ส่วนประเด็นที่ผู้ร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่า การใช้อำนาจของผู้ถูกร้องที่ ๑
ถึงที่ ๕ ขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๓ มาตรา ๒๖
มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ หรือไม่ นั้น เป็นกรณี
ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยเกี่ยวกับการกระทำของบุคคลหรือหน่วยงานของรัฐละเมิดสิทธิ
ของบุคคล มิใช่เป็นการขอให้พิจารณาวินิจฉัยว่าบุคคลถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญนี้
รับรองไว้อันสืบเนื่องมาจากบทบัญญัติแห่งกฎหมาย และบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นขัดหรือแย้งต่อ
รัฐธรรมนูญ จึงไม่ต้องด้วยหลักเกณฑ์ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐
มาตรา ๒๑๒ วรรคหนึ่ง ประกอบข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาและการทำคำวินิจฉัย
พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๒๑ วรรคหนึ่ง ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัยได้

นอกจากนี้แม้ว่าข้อเท็จจริงตามคำร้อง ปรากฏว่า ผู้ร้องจะได้ฟ้องคดีต่อศาลปกครองและ
ศาลปกครองมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องและสั่งจำหน่ายคดีแล้วก็ตาม เห็นว่า ผู้ร้องยังไม่ได้ใช้สิทธิ
ทางผู้ตรวจการแผ่นดิน ตามมาตรา ๒๔๕ (๑) และคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ตามมาตรา
๒๕๗ วรรคหนึ่ง (๒) อันเป็นการใช้สิทธิโดยวิธีการอื่นก่อนยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญ จึงไม่ต้องด้วย
หลักเกณฑ์ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๒ วรรคสอง
ประกอบข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาและการทำคำวินิจฉัย พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๒๑
วรรคสอง ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัยได้เช่นกัน

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ศาลรัฐธรรมนูญจึงมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย

- ๓ -

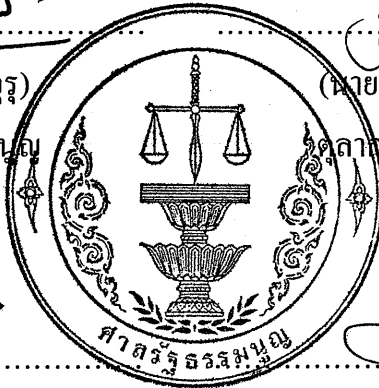
คำสั่งที่ ๑/๒๕๕๔

(นายจรูญ รักดิชนากุล)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายจรูญ อินทजार)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายเฉลิมพล เอกอรุ)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายณรงค์ มาประณีต)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายบุญส่ง กุลบุปผา)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายวสันต์ ตรีอยพิสุทธิ)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายสุพจน์ ไข่มุกด์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายอุดมศักดิ์ นิติมนตรี)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ